

Arrest

nr. 172 661 van 28 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X, in zijn hoedanigheid van wettelijke voogd van de minderjarige X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, en X, in zijn hoedanigheid van wettelijke voogd van de minderjarige X, op 3 april 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak
- 1.1. Verzoekster kwam op 6 mei 2011 als minderjarige toe op Belgisch grondgebied en sloot zich aan bij de asielaanvraag van haar adoptievader.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 29 juni 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ingevolge de asielaanvraag van verzoeksters adoptievader. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 29 november 2012 (RvV 29 november 2012, nr. 92 425).

1.3. Ten aanzien van de adoptievader van verzoekster werden enkele bevelen getroffen om het grondgebied te verlaten (12 juli 2012, 6 december 2012, 11 januari 2013 en 30 april 2013).

1.4. De adoptievader van verzoekster deed op 2 oktober 2012 een huwelijksaangifte die na negatief advies van het Parket door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Brugge werd geweigerd.

1.5. De adoptievader van verzoekster verliet op een niet nader te bepalen datum het Belgisch grondgebied.

1.6. Verzoekster diende op 31 juli 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Op 8 januari 2015 werd verzoekster als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) aangemeld door het bureau 9bis van de Dienst Vreemdelingenzaken en aldus op 16 januari 2015 geregistreerd, waarbij zij op 21 januari 2015 een voogd toegewezen kreeg.

1.8. Op 30 januari 2015 werd een aanvraag ingediend voor de toepassing van artikel 61/15 van de vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 3 maart 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.6. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. De voogd van verzoekster werd hiervan op 4 maart 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.07.2013 werd ingediend te Brugge door:

J.(...), N.(...) (R.R.: (...))

geboren te (...) op (...)

ook gekend als: N.(...), N.(...)

adres: (...)

nationaliteit: Georgië

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Gelieve betrokkenes wettelijke voogd uit te nodigen om deze beslissing te betekenen:

Dhr. S.(...)

(...)

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene volgde de asielprocedure van haar adoptievader, dhr. J.(...) M.(...) - R.R. (...), hij wist dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 04.12.2012 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk zeven maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij ze aanhaalt dat het onmogelijk is om een familiaal leven te leiden in Georgië en dat ze niets of niemand zou hebben om op terug te vallen. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat haar adoptievader, Dhr. J.(...) M.(...), is teruggekeerd naar Georgië. Hij draagt nog steeds de ouderlijke macht gezien hij deze verwierf door de adoptie van betrokkene. Haar adoptievader woont in zijn moeder (haar grootmoeder), mevrouw M.(...) J.(...), die tevens ook hielp bij de opvang van betrokkene voordat ze naar België kwam. Ook de biologische moeder, mevrouw E.(...) M.(...) en haar zus, T.(...) N.(...), wonen in Tbilisi. Betrokkene heeft met al deze familieleden wekelijks/tweewekelijks contact. In België verblijft ze bij mevrouw S.(...) A.(...) (RR. (...)) die van de adoptievader een volmacht kreeg voor de opvoeding van betrokkene. Dit document heeft echter geen rechtsgeldigheid in België en kan door onze diensten dan ook niet weerhouden worden. Betrokkene verklaart dat mevrouw S.(...) haar grootmoeder zou zijn, maar de verwantschap wordt op geen enkele manier bewezen. Ook dit element kan dus niet weerhouden worden. We kunnen dus stellen dat betrokkene enkel in Georgië een familiaal leven kan leiden. Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven. In zijn arrest d.d. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48 653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Bovendien dienen we eigenlijk te stellen dat betrokkene artikel 8 EVRM eigenlijk niet kan invoeren daar ze niet aantoont dat er familieleden van haar in België verblijven. Al haar naaste familieleden verblijven in Georgië. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Betrokkene haalt verder aan dat het voor haar onmogelijk is om alleen naar Georgië terug te keren daar ze minderjarig is. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op datum van 06.05.2011 op negenjarige leeftijd, alleen naar België is gekomen. Haar adoptievader verbleef reeds in België sinds 11.02.2011. Betrokkene toont niet aan waarom zij nu, op 13-jarige leeftijd, niet alleen zou kunnen reizen naar Georgië.

Het feit dat betrokkene hier naar school gaat en een fantastische leerlinge met prachtige resultaten zou zijn kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft haar scholing geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat haar scholing plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om haar ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene volledig geïntegreerd zou zijn, dat ze perfect Nederlands zou spreken en dat ze getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat eerste verzoekster, die geboren is in 2001, minderjarig is en derhalve als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om zonder vertegenwoordiging een beroep bij hem in te stellen. Het beroep is in dat geval niet ontvankelijk (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

3.2. Aangezien verzoekster als niet-begeleide minderjarige krachtens de wet door de FOD Justitie een voogd kreeg toegewezen, zoals bedoeld in artikel 61/14, 3°, van de vreemdelingenwet, zijn enkel verzoekschriften die door de voogd werden ingediend in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling, ontvankelijk.

3.3. Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het door verzoekster in eigen naam werd ingediend.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedereen bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

II.1.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. (RvS januari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954) dit beginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624).

II.1.3. Allereerst stelt verwerende partij dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn waarom verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen vanuit haar land van herkomst (eigen onderlijning):

“(…) De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk ia de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene volgde de asielprocedure van haar adoptievader, dhr. J. M. — R.R. (...), hij wist dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 04.12.2012 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure — namelijk zeven maanden — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij ze aanhaalt dat het onmogelijk is om een familiaal leven te leiden in Georgië en dat ze niets of niemand zou hebben om op terug te vallen. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat haar adoptievader, Dhr. J.(...) M.(...), is teruggekeerd naar Georgië. Hij draagt nog steeds de ouderlijke macht gezien hij deze verwierf door de adoptie van betrokkene. Haar adoptievader woont in zijn moeder (haar grootmoeder), mevrouw M.(...) J.(...), die tevens ook hielp bij de opvang van betrokkene voordat ze naar België kwam. Ook de biologische moeder, mevrouw E.(...) J.(...), en haar zus, T.(...) N.(...), wonen in Tbilisi. Betrokkene heeft met al deze familieleden wekelijks/tweewekelijks contact. In België verblijft ze bij mevrouw S.(...) A.(...) (R.R. (...)) die van de adoptievader een volmacht kreeg voor de opvoeding van betrokkene. Dit document heeft echter geen rechtsgeldigheid in België en kan door onze diensten dan ook niet weerhouden worden. Betrokkene verklaart dat mevrouw S.(...) haar grootmoeder zou zijn, maar de verwantschap wordt op geen enkele manier bewezen. Ook dit element kan dus niet weerhouden worden. We kunnen dus stellen dat betrokkene enkel in Georgië een familiaal leven kan leiden. Wat de vermeende schending van art. 8 EHRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: 'L Raad v.jst er ve,rier c dat aik& 8 van het EVRM niet als een vnjgeleide kan beschouwi vonien dat ver-zoekster zou toelaten de bepalingen van de vlemdelingenvbet naast zich neer te leggen.' Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Bovendien dienen we eigenlijk te stellen dat betrokkene artikel 8 EVRM eigenlijk niet kan invoeren, daar ze niet aantoonde dat er familieleden van haar in België verblijven. Al haar naaste familieleden verblijven in Georgië. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap.

Betrokkene haalt verder aan dat het voor haar onmogelijk is om alleen naar Georgië terug te keren daar ze minderjarig is. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op datum van 06.05.2011, op negenjarige leeftijd, alleen naar België is gekomen. Haar adoptievader verbleef reeds in België sinds 11.02.2011. Betrokkene toont niet aan waarom zij nu, op 13-jarige leeftijd, niet alleen zou kunnen reizen naar Georgië (...)"

II.1.4 Verwerende partij heeft klaarblijkelijk een en ander over het hoofd gezien bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Allereerst doet verwerende partij uitschijnen alsof verzoekende partij en haar adoptieve vader samen in België asiel hebben aangevraagd en zij zich altijd als een gezin hebben gerepresenteerd. Niets is echter minder waar! In werkelijkheid heeft de adoptieve vader van verzoekende partij haar gewoon in Georgië achtergelaten en is hij alleen naar België gekomen en heeft er asiel aangevraagd. Waar zijn dochter verbleef en wie er dan wel diende in te staan voor haar noden en het ouderlijk gezag diende uit te oefenen was niet van belang voor haar adoptieve vader. Uiteindelijk is verzoekende partij samen met haar dansschool – en dus niet helemaal in haar eentje zoals verwerende partij beweert – naar België gekomen in de hoop herenigd te worden met haar vader,

gezien in Georgië niemand kon – laat staan juridisch verplicht was in te staat voor de zorg, opvoeding en opleiding van verzoekende partij.

In België aangekomen werd zij – als minderjarige – automatisch gevoegd bij het asiendossier van haar vader. Dit houdt evenwel niet in dat haar adoptieve vader vanaf dan zij ouderlijke verplichtingen opnam en zorgde voor verzoekende partij. Integendeel, de vader van verzoekende partij kwam in aanraking met het gerecht, zij asielpcedure werd als negatief afgesloten en hij werd gerepatriëerd naar Georgië.

Vanaf de eerste dag dat verzoekende partij in België aankwam, werd zij opgevangen door haar groot tante, mevrouw S.(...) A.(...), die zij thans 'oma' noemt en haar enige echt familie beschouwt, gezien zij de enige is die verzoekende partij niet verstoten heeft en haar onvoorwaardelijke liefde geeft en volledig instaat voor haar zorg, opvoeding en opleiding.

Nergens in de bestreden beslissing wordt rekening gehouden met het belang van het kind en de uitzonderlijke situatie waarin zij zich bevindt.

Verwerende partij stelt dat de biologische moeder en zus van verzoekende partij zich nog in Georgië bevinden en dat zij er nog wekelijks/tweewekelijks contact mee heeft via Skype. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat deze mensen niet meer beschouwd kunnen worden als haar familie, gezien zij juridisch gezien geen enkele band meer hebben met haar. Het feit dat zij nu en dan eens haar biologische moeder en zus hoort via Skype, betekent geenszins dat kan besloten worden dat de kern van haar gezinsleven zich in Georgië bevindt. Deze mensen hebben haar afgestaan ter adoptie, daarover kan geen discussie bestaan. Verwerende partij blijkt dit blijkbaar over het hoofd te willen zien, en verwijst in de bestreden beslissing naar haar 'familiaal leven' die zich in Georgië zou bevinden. Welnu, de biologische moeder en zus van verzoekende partij hebben geen enkele rechten en plichten ten aanzien van verzoekende partij, noch willen zij vrijwillig instaan voor de zorg, opvoeding en opleiding van verzoekende partij.

Met haar adoptieve vader heeft verzoekende partij sporadisch contact en weet zij dat hij ergens in Tbilisi verblijft. Hij werkt niet, heeft geen vaste verblijfplaats noch een inkomen. Verwerende partij wijst in de bestreden beslissing erop dat de adoptievader nog steeds het ouderlijk gezag uitoefent over het minderjarig kind.

Echter, wat verwerende partij over het hoofd lijkt te zien, is dat de adoptievader van verzoekende partij de facto afstand heeft gedaan van zijn rechten om het ouderlijk gezag uit te oefenen over verzoekende partij. Dit werd bij notariële akte geregistreerd en de adoptieve vader gaf aldus het volmacht om het ouderlijk gezag uit te oefenen over verzoekende partij aan mevrouw S.(...) A.(...).

Verwerende partij maakt er zich gemakshalve van af door louter te stellen dat dit document is België niet als rechtsgeldig kan worden beschouwd. Zelfs als dit het geval zou zijn – quod non – vormt dit ten minste een indicatie dat zelfs de adoptievader van verzoekende partij haar niet meer wenst en kan onderhouden.

In Georgië zou verzoekende partij helemaal alleen komen te staan, zonder dat iemand kan en mag instaan voor haar. Verzoekende partij kent vanaf het begin van haar leven niets anders dan dat zij niet gewenst is door iemand. Haar biologische moeder gaf haar op ter adoptie, haar adoptievader liet haar eerst aan haar lot over in Georgië en kwam naar Europa, gaf volmacht aangaande de uitoefening van het ouderlijk gezag aan S.(...) A.(...), en vertrok uiteindelijk terug naar Georgië en liet zijn dochter hier achter. Verzoekende partij heeft aldus niets ander gekend dan in de steek gelaten te worden.

Bij haar oma/groot tante, mevrouw S.(...) heeft ze eindelijk de familie gevonden die zij nooit heeft gehad. Mevrouw S.(...) is de zus van de biologische moeder van verzoekende partij en heeft de Belgische nationaliteit. Zij is alleenstaand en heeft verzoekende partij vanaf dag één als haar (klein)dochter beschouwd en staat in voor haar zorg, opvoeding en opleiding. Verzoekende partij leeft ook vanaf haar aankomst in België met haar groot tante. Zij vormen een hecht gezin.

II.1.5. Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het, conform artikel 9bis Vreemdelingenwet, erom gaat buitengewone omstandigheden aan te tonen waardoor het 'buitengewoon moeilijk' zou zijn de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat zij dit in casu wel degelijk gedaan heeft.

Verzoekende partij kan dus ook niet tijdelijk naar Georgië gaan, gezien haar enige familielid die wenst in te staan voor haar noden, mevrouw S.(...) A.(...) zich in België bevindt en zij een hecht gezin vormen. In Georgië dreigt verzoekende partij op straat terecht te komen en wordt zij voor de zoveelste keer aan haar lot overgelaten.

Bovendien zouden verzoekende partij haar oma/groot tante moeten achterlaten in België. In casu is er wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Il.1.6. Verzoekende partij is dan ook van mening dat zij geen schending van artikel 3 EVRM dient aan te tonen, maar slechts buitengewone omstandigheden waarom zij de aanvraag niet vanuit Georgië kan indienen.

Verzoekende partij heeft wel degelijk aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

Het argument van verwerende partij dat verzoekende partij maar eventjes moet terugkeren, is dan ook niet afdoende.

Het blijkt ten overvloede dat verwerende partij zeer onzorgvuldig te werk is gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

I.7. De verwerende partij stelt dat de volgende elementen van verzoekende partij tot de gegrondheid behoren:

“(…) Het feit dat betrokkene hier naar school gaat en een fantastische leerlinge met prachtige resultaten zou zijn, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft haar scholing geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat haar scholing plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om haar ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene volledig geïntegreerd zou zijn, dat ze perfect Nederlands zou spreken en dat ze getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9december 2009, nr. 198.769).”

Bovenstaande voorbeelden van een perfecte integratie worden met andere woorden niet behandeld omdat deze tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom bovenstaande elementen tot de gegrondheidsfase zouden horen en niet tot de ontvankelijkheidsfase?

Nergens in de Vreemdelingenwet – ook niet in artikel 9bis - wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren of welke elementen tot de gegrondheidsfase zouden behoren.

De thans bestreden beslissing stelt dat de elementen qua integratie tot de gegrondheidsfase behoren.

Verwerende partij meent dus dat de perfecte integratie van verzoekende partij geen reden is om over te gaan tot regularisatie.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 21.12.2012 (Cf. Stuk 3). Verwerende partij is daar van mening dat de sociale verankering van de persoon in kwestie volstaat om over te gaan tot regularisatie.

Verzoekende partij begrijpt niet waarom haar sociale verankering niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid, terwijl dit bij anderen wel zo is.

Il.1.8. Maar er is meer. De elementen qua integratie fungeren juist als buitengewone omstandigheid. Aangezien verzoekende partij zo goed geïntegreerd is in onze samenleving is het voor haar thans onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst. Verzoekende partij heeft alhier haar leven opgebouwd en een uitgebreide vrienden- en kennengroep opgebouwd. Zij is een perfecte student en behaalt schitterende resultaten. Er bestaat geen twijfel dat zij een absolute meerwaarde vormt voor onze samenleving. In Georgië zal zij op straat of in een weeshuis terechtkomen waar niet alleen de toegang tot een opleiding absoluut niet gegarandeerd is, maar zal zij – zelfs als zij ergens school zou kunnen lopen – van nul moet beginnen (taal leren, leren lezen en schrijven,...) waardoor zij ontegensprekelijk een niet in te halen achterstand oploopt ten aanzien van haar leeftijdsgenoten. Uiteraard moet het belang van het kind, ook in beslissingen aangaande de regularisatieaanvraag, centraal staan. Verwerende partij heeft hier echter op geen enkel ogenblik rekening mee gehouden.

Een eventuele verwijdering van verzoekende partij naar haar land van herkomst zou een nefast betekenen voor haar integratie.

In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM als de materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidplicht heeft geschonden.”

4.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan

bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

4.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.6. Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende de betrokken minderjarige op 31 juli 2013 bij de burgemeester van de stad Brugge een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In haar aanvraag werd volgende buitengewone omstandigheid aangehaald:

“De verzoekende partij dient huidige aanvraag in vanuit België, omdat het voor haar thans onmogelijk is om deze aanvraag vanuit hun land van herkomst, Georgië, in te dienen.

Het is voor verzoekende partij thans onmogelijk om haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis vanuit Georgië in te dienen, aangezien zij als minderjarige niet alleen kan terugkeren naar haar land van herkomst. Bovendien staat haar Belgische grootmoeder, Mevrouw S.(...) A.(...), in voor haar opvoeding.

Ter verduidelijking van de gezinssituatie van verzoekende partij, legt zij een zelfgeschreven, aangrijpende brief neer (Cf. Stuk 3). Zij was een ongewenst kind en werd door haar oma en oom, J.(...) M.(...), opgevoed in Georgië. In 2010 werd verzoekende partij geadopteerd door haar oom. Omwille van problemen in Georgië vluchtten verzoekende partij en haar adoptievader naar België. Thans, keerde haar adoptievader terug naar Georgië, waardoor verzoekende partij alleen achter blijft in België. Het is dan ook met die reden dat de oma van verzoekende partij, S.(...) A.(...), een volmacht kreeg om in te staan voor de opvoeding van verzoekende partij.

De oma van verzoekende partij schreef op haar beurt ook een brief om de situatie uit te leggen (Cf. Stuk 4).

Verzoekende partij beroept zich dan ook op artikel 8 EVRM, aangezien haar Belgische grootmoeder instaat voor haar opvoeding, kan zij als minderjarige niet terugkeren naar Georgië. In Georgië is zij tevens een ongewenst kind en kan aldaar bij niemand terecht. Haar adoptievader heeft dan ook een volmacht gegeven aan de grootmoeder van verzoekende partij om voor haar te zorgen.

Een verwijdering van verzoekende partij zou dus automatisch een schending van artikel 8 EVRM opleveren.

Wanneer de verzoekende partij zich naar Georgië zouden moeten begeven, zou zij haar grootmoeder in België moeten achterlaten. In Georgië zou zij ook nergens terecht kunnen. Gezien haar minderjarigheid is een terugkeer uitgesloten. Dit zou een schending uitmaken van artikel 8 lid 1 EVRM, dat het recht op een familie- en gezinsleven beschermt. Daarenboven spreekt het voor zich dat de leefomgeving van de verzoekende partij zich in België bevindt. Zij gaat alhier naar school,...

Hoewel Uw dienst telkens stelt dat dit slechts een tijdelijke verwijdering van elkaar inhoudt, toont de praktijk eerder dat wanneer een aanvraag vanuit het land van herkomst wordt ingediend deze zelden wordt toegekend. Hetgeen een permanente verwijdering zou betekenen van verzoekende partij en haar grootmoeder die thans een volmacht heeft voor haar opvoeding.

Verzoekende partijen baseren huidige aanvraag dan ook in hoofdorde op art 8 EVRM.

Bij de toepassing van artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven beschermt voorziet het EHRM drie criteria:

Ten eerste moet er een band van bloed of aanverwantschap bestaan tussen de gezinsleden.

In casu staat mevrouw S.(...) A.(...) in voor de opvoeding van verzoekende partij, aangezien zij een volmacht kreeg van de adoptievader, waardoor aan dit eerste criterium is voldaan.

Ten tweede moede familiale band voldoende hecht zijn.

De band tussen dé verzoekende partij en haar oma is uiteraard bijzonder hecht. Des te méér omdat dé oma thans officieel in staat voor dé opvoeding van verzoekende partij.

Tot slot moet het voor dé vreemdeling quasi onmogelijk zijn om één familieleven te leiden in het land van hérkomst»

In casu is hét onmogelijk voor de verzoekende partij om een familieleven: te leiden in Georgië, Aangezien verzoekende partij als minderjarige achtergelaten werd in België en alhiér door haar grootmoeder wordt opgevoed. Aangezien verzoekende partij zowel moreel als fysiek door haar oma wordt bijgestaan. Aangezien verzoekende partij letterlijk niemand of niks meer heeft om naar terug té keren» aangezien: héél haar entourage zich in België bevindt. Aangezien verzoekende partij volledig geïntegreerd is in, België, alhier naar school gaat en een vrienden'- en kennissengroep heeft opgebouwd.

De aanvraag diént hoe dan ook ontvankelijk verklaard te worden.”

4.7. De Raad stelt vast dat de minderjarige in haar aanvraag in de eerste plaats stelde dat zij niet alleen kon terugkeren naar haar land van herkomst. Vervolgens wees zij erop dat zij een gezin vormde met haar 'grootmoeder', die voor haar zorgt, waarbij zij aanhaalt dat er een volmacht is van haar adoptievader. Tenslotte stipt zij aan dat zij in Georgië niemand of niks meer heeft om naar terug te keren, hier geïntegreerd is, school loopt en een vrienden- en kennissengroep heeft opgebouwd.

4.8. In zijn beslissing gaat de gemachtigde van de staatssecretaris in op alle aangevoerde buitengewone omstandigheden. Naar aanleiding van de bewering van de minderjarige, dat zij niet alleen zou kunnen reizen, wordt in de beslissing gesteld dat *“zij op datum van 06.05.2011 op negenjarige leeftijd, alleen naar België is gekomen. Haar adoptievader verbleef reeds in België sinds 11.02.2011. Betrokkene toont niet aan waarom zij nu, op 13-jarige leeftijd, niet alleen zou kunnen reizen naar Georgië”*.

Met betrekking tot het gezinsleven met haar 'grootmoeder' wordt in de beslissing gesteld dat *“de verwantschap (...) op geen enkele manier (wordt) bewezen”* en dat *“een volmacht (...)voor de opvoeding van betrokkene (...) geen rechtsgeldigheid in België (heeft)”*.

Wat haar integratie in België betreft, wordt in de beslissing gesteld dat *“(h)et feit dat betrokkene hier naar school gaat en een fantastische leerlinge met prachtige resultaten zou zijn (...) niet aanzien (kan) worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft haar scholing geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat haar scholing plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om haar ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene volledig geïntegreerd zou zijn, dat ze perfect Nederlands zou spreken en dat ze getuigenverklaringen voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

4.9. In zijn middel weerlegt verzoeker geenszins de hierboven weergegeven overwegingen uit de bestreden beslissing, maar gaat hij ertoe over de in de aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden verder aan te dikken. Dit bereikt hij door in zijn middel de adoptievader van de minderjarige in een negatief daglicht te plaatsen en uitvoeriger de rol van de groot tante van de minderjarige te schetsen. Aangezien deze bijkomende informatie niet in de initiële aanvraag om machtiging tot verblijf werd aangehaald, kan verzoeker, zonder concreet te duiden op welke wijze hij de aanvulling bij de buitengewone omstandigheden aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris had onderworpen, niet worden gevolgd waar hij beweert dat de verwerende partij één en ander over het hoofd zou hebben gezien bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker oppert thans ook dat de biologische moeder, de zus en de adoptievader, met wie de minderjarige nog contacten onderhoudt, niet als familie kunnen worden beschouwd, maar hij brengt geen elementen aan die een ander licht werpen op de pertinente overweging uit de bestreden beslissing dat de notariële akte uit Tbilisi niet rechtsgeldig is. De gemachtigde van de staatssecretaris kon rechtsgeldig concluderen dat *“haar adoptievader, (...) nog steeds de ouderlijke macht (draagt) gezien hij deze verwierf door de adoptie van betrokkene. Haar adoptievader woont in zijn moeder (haar grootmoeder), mevrouw M.(...) J.(...), die tevens ook hielp bij de opvang van betrokkene voordat ze naar België kwam. Ook de biologische moeder, mevrouw E.(...) M.(...) en haar zus, T.(...) N.(...), wonen in Tbilisi. Betrokkene heeft met al deze familieleden wekelijks/tweewekelijks contact.”* Uit het geheel van deze elementen besluit de gemachtigde van de staatssecretaris *“dat betrokkene enkel in Georgië een familiaal leven kan leiden”*. Het betoog van verzoeker dat de adoptievader *de facto* afstand zou hebben gedaan van zijn ouderlijk gezag en zijn bewering dat de biologische moeder en de zus van de minderjarige niet vrijwillig zouden willen instaan voor de zorg, zijn niet van aard om de overwegingen uit de beslissing aan het wankelen te brengen. Verzoeker wenst de Raad ertoe te brengen de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf te beoordelen, wat niet past in het kader van een annulatieberoep. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van de informatie uit de aanvraag op kennelijk onredelijke wijze zou hebben besloten dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden waren waardoor de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

4.10. Verzoekster meent voorts dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

4.11. Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, een invloed heeft op het privé- en gezinsleven van de betrokken minderjarige, dient in de eerste plaats te worden onderzocht of er wel degelijk kan worden gesproken van een werkelijk privé- of gezinsleven in België. Met betrekking tot deze vraag, stelt verzoeker dat de minderjarige vanaf de eerste dag dat zij in België aankwam werd opgevangen door mevrouw S. A., die zij als enige echte familie beschouwt die haar *“onvoorwaardelijke liefde geeft en volledig instaat voor haar zorg, opvoeding en opleiding”*. Samen met de gemachtigde van de staatssecretaris stelt de Raad vast dat de verwantschapsband tussen de minderjarige en mevrouw S. A. niet wordt aangetoond en dat de bewering dat de minderjarige altijd bij mevrouw S. A. zou hebben verbleven niet wordt gestaafd. Anderzijds blijkt uit het administratief dossier dat de naaste familieleden van de minderjarige in Tbilisi verblijven en er geen elementen zijn die toelaten te besluiten dat deze familieleden de zorg voor de minderjarige niet op zich zouden kunnen nemen. Aangezien het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet deugdelijk werd bewezen, kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

4.12. Met betrekking tot het betoog van verzoeker dat de integratie in België wel als ‘buitengewone omstandigheid’ kan worden aanvaard, merkt de Raad op dat dit indruist tegen vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; RvS 27 oktober 2006, nr. 164.173; RvS 25 mei 2005, nr. 144.961; RvS 14 april 2000, nr. 85.805). Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een beslissing toe van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 december 2012 (Verzoekschrift, bijlage 3) die blijkbaar gestoeld is op de zogenaamde instructie van 19 juli 2009. Door deze beslissing toe te voegen, toont verzoeker in elk geval niet aan dat de sociale verankering steeds als een buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard. Door te beweren dat de minderjarige een meerwaarde zou vormen voor onze samenleving, lijkt verzoeker overigens te bevestigen dat elementen van integratie redenen zijn om een machtiging tot verblijf te verstrekken en dus behoren tot het onderzoek van de gegrondheid. Uit het betoog van verzoeker kan niet worden geconcludeerd dat de integratie van de minderjarige in België haar zou beletten om de aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen.

4.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen

sprake van een schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN